

**Kong Tusindbens fortælling
om Tryllespidsmusen og
Den irgrønne
Søheks**

TUSINDBENRUTEN

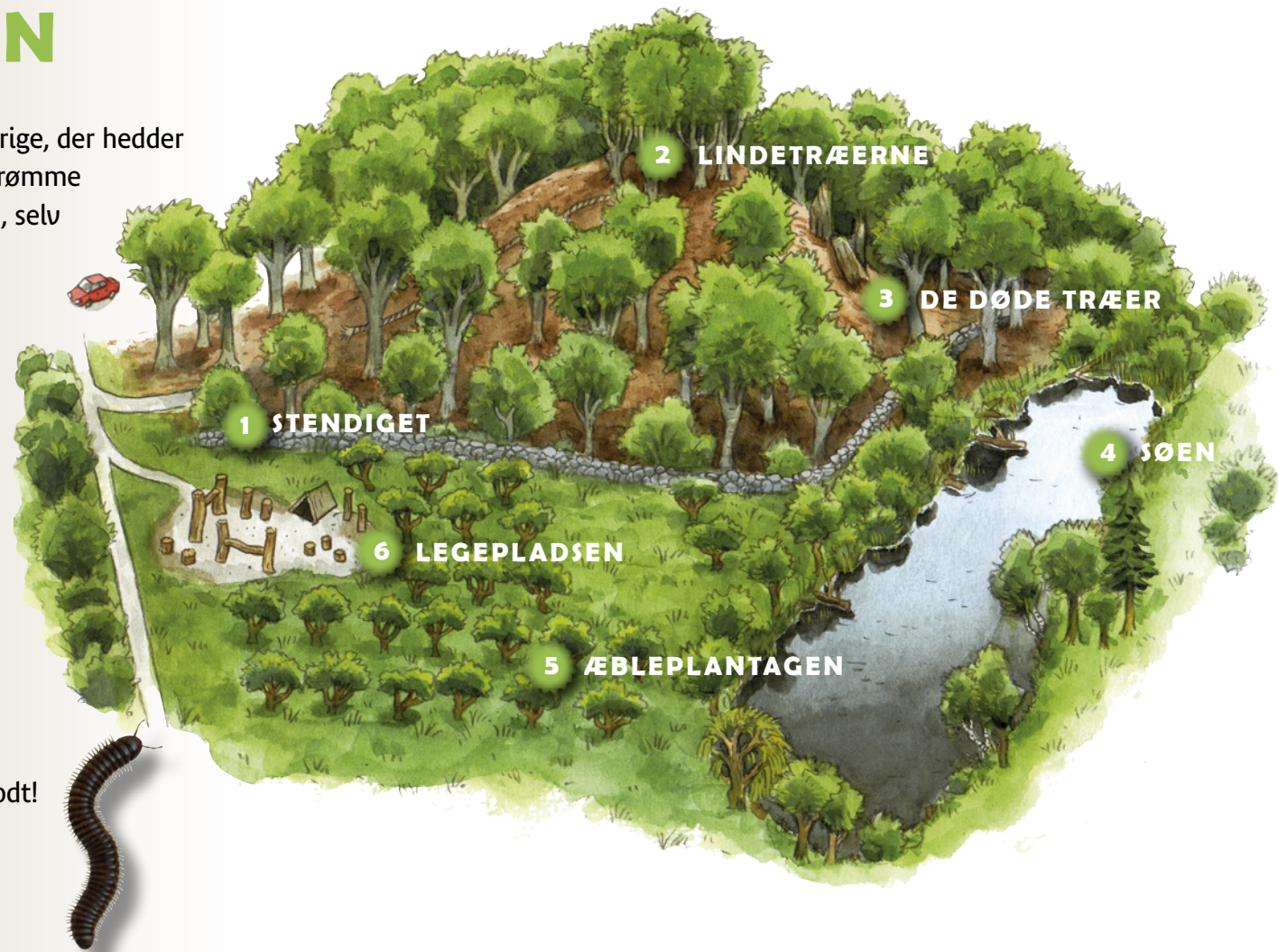
Det eventyr, du nu skal til at læse, foregår i et mægtigt rige, der hedder Tusindbenlandet. I dette rige har vi alt, hvad man kan drømme om: Stendiger, søer, bakker, græsenge, æbleplantager, ja, selv en legeplads til de små troldeunger.

Kongen, det er mig – Kong Tusindben kaldes jeg.

Snart kan du også kalde mig Kong Tusindår, for inden længe fylder jeg nemlig tusind år.

Når man har levet så længe som jeg, har man oplevet lidt af hvert. Jeg kan stadig huske, hvordan skoven for mange år siden blev invaderet af sorttrolde. Jeg husker også den store egerkrig og kampen mod dragen Smyr. Men noget af det værste jeg har oplevet, var nu de år, hvor Den irgrønne Søheks tyranniserede skoven. Hvordan det gik med hende, kan du høre mere om lige om et øjeblik.

God fornøjelse – og husk, at mine eventyr altid ender godt!

STENDIGET

Den historie, du nu skal høre, har aldrig før været fortalt – så du er altså den første i hele verden, der hører den!

Engang for længe, længe siden boede min gode ven tryllespidsmusen her i stendiget. Hvis du ser rigtig godt efter, kan du måske stadig se resterne af dens hule. Tryllespidsmusen havde et godt og roligt liv, indtil den en tidlig forårmorgen blev vækket af en høj buldrende lyd. Forsigtigt krøb den ud af sit musehul og kiggede sig omkring for at se, om der var fare på færde. Der var ikke noget at se, men den kunne mærke, at jorden rystede, og det gjorde den meget bange. Den uhyggelige lyd kom oppe fra højen med de store lindetræer, og tryllespidsmusen besluttede sig for at finde ud af, hvad der var på færde. Den gjorde sig flad som en pandekage og krøb hele den lange vej op ad højen. Her så den et frygteligt syn, som den aldrig skulle glemme i hele sit liv.

LINDETRÆERNE

Oppe på toppen af højen stod to enorme kæmper og hev og sled i lindetræerne. De havde begge mistet et ben i et slagsmål, og nu ville de have et par træben, så de ikke skulle humpe rundt og se dumme ud.

”Slip mine lindetræer, I to tumpede fladpander,” skreg en skinger stemme oppe fra himmelen.

Det var Den irgrønne Søheks, og hun var godt gal i skralden.

” Tag det roligt, din sure heks, vi tager jo kun to af dine træer,” brølede kæmperne.

” I tager slet ingen,” skreg heksen. ”Hvis I ikke øjeblikkelig slipper mine træer, vil jeg forvandle jer til skrukketrolde.”

” Nå, så det vil du, dit sure løg,” lo de to kæmper.

” Den, der ler sidst, ler bedst,” skreg Den irgrønne Søheks og svang sin tryllestav.

Kæmperne forsvandt i en lysegrøn røgsky, og det næste tryllespidsmusen så var to små sammenrullede bænkebidere, der rullede ned ad højen i fuld fart.

DE DØDE TRÆER

Bænkebiderne rullede og rullede, indtil de stødte på en gammel træstamme, der lå i skovbunden. Her kravlede de ind under barken og gemte sig for heksen.

” Kom frit frem,” kaldte Søheksen med sin mest indsmigrende stemme. ” Jeg gør jer slet ingenting.”

Tryllespidsmusen fik ondt af de stakkels kæmper og pilede ned til dem.

” Bliv hvor I er,” hviskede den, ” Søheksen er ond.”

Kæmperne rystede af skræk, men det lykkedes for dem at gemme sig så godt, at heksen ikke kunne finde dem.

” Så må jeg på alfejagt,” kvidrede Søheksen og fløj op til lindetræerne for at indsamle bladlusenes honningtis, som hun skulle bruge til sine alfefælder.

Da tryllespidsmusen hørte det, blev den trist langt ind i sit lille musehjerter.

”Jeg må hjælpe alferne,” sagde den til sig selv og løb ned mod søen, så hurtigt den kunne.

SØEN

Tryllespidsmusen løb i det høje græs langs søbredden og standsede først, da den nåede over på den anden side af søen. Her mødte den sin fætter vandspidsmusen, der hellere end gerne ville være med til at gøre livet surt for søheksen. En gråand hørte, hvad de talte om og svømmede hen mod dem.

”Kan jeg ikke få lov til at hjælpe jer?” spurgte den.

”Jeg er så træt af den modbydelige heks.”

Sammen lagde de en snedig plan for, hvordan de skulle skaffe sig af med den ondskabsfulde heks, så da heksen et øjeblik efter hoppede i søen, fik hun sig en slem overraskelse. Gråænderne, der plejede at svømme fredeligt rundt, havde med tryllespidsmusens hjælp fået sylespidse savtakkede tænder i hele næbbet, og nu gik de til angreb på heksen.

”AV, AV, lad mig dog være,” skreg heksen og slog efter ænderne. Men ænderne fortsatte, og til sidst måtte søheksen flygte i retning af æbleplantagen.

ÆBLEPLANTAGEN

Æbletræerne blomstrede, og alt var smukt og godt i plantagen – næsten da, - for hvis man kiggede godt efter, kunne man se, at der hang en masse hjælpeløse alfer fast på de klistrede grønne æbleblade. Søheksen havde nemlig smurt bladene ind i honningstis, og sådan havde hun fanget flere hundrede små alfer.

” Skubidai, nu skal jeg have alfesteg,” sang hun med skinger stemme, indtil hun pludselig fik øje på noget, som gjorde hende ildrød i hovedet af bare raseri: To besynderlige mus med lange snabler klatrede rundt i æbletræerne og befriede de stakkels små alfer.

” Lad dem være,” skreg hun arrigt. “De skal steges, ristes og brases. Det er min frokost, I er ved at stjæle!” Hurtigere end lynet var hun henne ved musene, og der lød et højt GLURP og endnu et, da hun slugte først tryllespidsmusen og derefter hans fætter! Hun nåede lige at sige HA, inden en kæmpe flok lysegule citronsommerfugle fløj af sted med hende.

LEGEPLADSEN

Sommerfuglene fløj højt, højt op på himmelen, og først da man ikke kunne se dem længere, slap de heksen. Der lød et højt BOINK, da hun landede midt på troldenes legeplads, og så blev hele skoven stille.

Den hårde landing fik heksen til at brase sammen, og som hun sad der og så forbløffet ud, var hun ikke meget større end en hare. Grådig som hun var, havde hun slugt musene i én mundfuld. Derfor kunne både tryllespidsmusen og hans fætter vandre uskadte ud af hendes åbne mund og pile hen til det trygge musebo i det gamle stengærde.

Ovre i skovbrynet stod Mikkel Ræv, og han var sulten. ” Det er da godt nok en besynderlig hare,” tænkte Mikkel, da han nærmede sig heksen....

Om ræven spiste heksen, eller hvad der nu skete, må du selv regne ud, men siden da har ingen set Den irgrønne Søheks!

Tryllespidsmusen er flyttet fra skoven, men det siges, at kæmperne stadig lever som bænkebidere i de store træstammer ved Lindehøjen, – og at man kan kende dem på, at de mangler et ben hver!

Tag ud og oplev Kong Tusindbens fortælling i virkeligheden på TusindbenRuten ved Mariehøj i Gl. Holte

Susanne Holck - historiefortæller, Katharina Hejgaard - biolog,
Johannes Bojesen, illustratør

Se mere på
www.rudersdalruten.dk/tusindbenruten

